

194.

6057

TIIGER.
E.Brisebarre ja
Marc-Michel.

Wanemuise
näitelawa
+ TARTUS. +

Eesti Üliõpilaste
Seltsi näitelawa Tartus
Wanemuise näitelawa.

Eesti Üliõpilaste
Seltsile → → Tartus
Wanemuise näitelawa

Tüger.

Naljamaäng ühes waatufes.

Ed. Brisebarre ja Marc-Michel.

Tõlkinud: L. Simm.

Wanemuise
näitelawa
→ TARTUS. →

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

76117

Opalised:

Robert Moor.

Aurelie, tena naene.

Gottlieb Klein.

Emilie, teenija.

Woorastetuba. Paremäl pool es ka-
min ja laud; jüs uks Aurelie tuppä; weel
tagapool wäjäkäik tagumise trepile;
paremal pool es aken esrüüega; jelle
kõrwal uks Moori tuppä; tagapool
uks kööki. Üks kejküks, mille paremal
pool kapp.

1. etendus.

Aurelie. Emilie.

(Kui esrüü tõuseb, pühib Emilie mööbli
saält tolmu.)

Aurelie (tuleb oma toast). Kus minu
mees on?

Emilie. Tä ajab omal praegu habet -
ta on praegu alles ülestõusnud.

Aurelie. Kell kümme! Nii hilja!

Emilie. Ja, kui õõfeti ümber hulgu-
takse, jelle ajemel, et magada -

Aurelie. Ümber hulgutakse? Minu mees -

Emilie. Ja - ta hiilib terwer majas
ümber, möök kaenla all -

Aurelie. Mõõga - õõfel?

Emilie. Ja, oma juure lihuni ku noa-
ga. Efiti kuulatas ta teie ukse juures —

Aurelie. Me jumal! — ja siis?

Emilie. Siis välimise ukse juures — ta-
gumise tupi pääl, lühidalt, igal pool,
kus midagi kuulatada oli, ainult minu
juures mitte. — Wiimaks tõmbas ta es-
rüüded aknareft ära ja waatas uulitsale.

Naturseft aja päraft läks ta siis oma
tuppa tagasi ja õhkas, nagu tahako-
tal jüda lõhpeda.

Aurelie. See on imelik —

Emilie. Ah, oma õime se naese elu
ajal tegi ta niifamuti —

Aurelie. Tõesti?

Emilie. Primaane jütustas mulle
jeda, see peab siis õmeti tõsi ole-
ma. Tä kandis ikka revolwrit eme-
sega ühes —

Aurelie. Kga mispäraft?

Emilie. Mispäraft! No sellepäraft,
et ta armukade on, nagu tüger!

Aurelie. On see võimalik? Minaci
ole jeniini midagi sellest märganud.

Emilie. Ja, sellepärast, et te kolm eimeft kuni päraft putni oma tädi juures maal mõisas mõnda jaatfite, kus mingit võimalust ei ole armu. Kade olla - jün linnas on aga aji teine!

Strelie. See on tõsi, minu mees jutustas mulle, kenna jimeine naene olla teda õnnetuks-teinud.

Emilie. Nii see on - ma tean seda pagarilt.

Strelie. See on ju hirmus! Kuidas saab üks naene sellega õnneti toime - oma meest petta!

Emilie. Niiid ma ei tea seda veel mitte. Kui ma kord mehel olen jüüma ütlen seda teile.

Strelie. Päl ei ole ju ühtegi põhjust armukade olla - meie ei lake kunagi jalgi välja, sellepärast, et ta mind ära nähtada kardab -

Emilie. Sellepärast, et ta kardab, et keegi teie järel käib.

Strelie. Ma kannan alati lossi, ta

Kardab, kolm nõiko mu filmadele
kahjulik olla.

Emilie. Tä kardab, et teid näha või-
daks -

Aurelie. Mis julle meelde tuleb! Minu
mees on nii häa - ta ei mõtle millegi
muu peale, kui et mulle rõõmu teha!
(Ystub ja hakkab õmblema.) Ja mi-
na teen enesele ülesandeks teid rõõ-
mustada!

Emilie. Kui tore töö!

Aurelie. See on üks õõmitükene, mille-
ga ma talle ootamata rõõmu tahan
valmistada.

Emilie. Kui kena! Kui mul kind
mees saab olema, muretsen ma talle
ka midagi ilusat pähe -

2. etendus.

Endised. Moor.

Moor (tuleb taha õmalt toast, kuu-
latab, siis enesele). Mis-nad õmeti
lojistavad?

Emilie (ümbervaadates, näeb Moori,
karjatab). Ah!

Aurelie (peidab töö ruttu ühte lamalaek-
kaste). Minu mees!

Moor (enelele). Nad on chmatanud!

Aurelie (talle vastu minnes). Pere hom-
mikust, Karl!

Moor (narratades, aga lamalaekast
mitte filmaft lastes). Pere hommi-
kust, mu ingel! Mis ja -

Aurelie (räägib wahela). Kas ja hästi
magajid?

Moor (tahab teinult küfida). Ja - Kas
ja -

Aurelie (nagu enne). Sa oled wahela
Kahwatu -

Moor (nagu enne). Ma olen päris ter-
ne. (Laua juurde minnes.) Mis ja jua
ära peitfid?

Aurelie (ruttu). O midagi - midagi -

Moor (tahab awada). O, juisgi!

Aurelie, ära tee lahti!

Moor. Ma olen wahga midiskimuline -
see on peaaegu mu ainuke wiga -

Aurelie (tahab teda tugafi hoida). Ma
palun jind -

Moor (on laualaeka^{8.} avanud). Üks öö -
mits - meesterakva öömits - Kelle
jaks, proua Moor?

Aurelie (pahafelt). Noh, teie jaks,
herra Moor!

Moor (enelele). Oh ma loll! (Kõvasti,
oma põske ette hoides.) Loo mind, Au-
relietene, loo mind - ma olen jeda
ära teeninud!

Aurelie. O, see ilustöö on päris ära
kõrgetatud, kirmus - inimene! (Läheb
lana juurde ja korraldab hoolega tööd
ja lõnga, enne kui ta nad ära paneb.)

Moor (enelele). Ma arwain, et see nü-
jamuti on, kui minu eimele naese
juures. Ühel päeval leian ma ühe
kirjatasu. "Pea, hüüab see walelik,
ära tee lahti - see on üks rõõm
finule!" - Ma teen tasku muidugi
lahti ja - leian - ühe hufari ohwit-
feri pildi - see oli igatahes rõõm,
aga kaunis - karuldane!

Aurelie (tuleb Moori juurde tagasi).
Mis ja ütles, mu armas?

Moor (naatab aknaft välja, enepile).
Teda ma teadfin ju - jälle siinab
see häbemata -!

Aurelie. Mis ja jälle siis nii huvita-
vat näed? (Lähel tema juurde.)

Moor. Ilusaid pilvesid! Aga - ütli
mulle jüdamekene, kuidas ja oma
aega siis mööda saadad, kui mind
kodus ei ole - ja vaatad ometi vahel
aknaft välja, et värsket õhku hingata?

Aurelie. Ei, et vaadata, kas fina
tuled!

Moor. Kui häa ja oled! Muud otstar-
bet jellel siis ei ole?

Aurelie. Mis otstarb sel muudu siis
peaks olema?

Moor. Ma ei tea isegi mitte. Aga
kas ja mulle ehk ütelda võid, kes
see noormees jälle üle tee on, kes
päev otja akna pääl vahib?

Aurelie. Üks noormees?

Moor (näitab ühe augu läbi eesriides).
See - jälle - meie vastu -

Aurelie. Ja, nüüd ma näen - ma ei
olnud teda enne ialgi tähele pan-
nud! -

Moor. So!

Aurelie. Ma näen teda ajnult korda.

Moor. Täesti? (Ennele.) Kas ta tõtt
räägib? (Kõvasti.) Jlus-kähaapää!

Aurelie. Leiad ja?

Moor. Ta on ikk juurefeloikaja!

Aurelie. Kas ja tal oma pääd tahad
joonde jada lasta?

Moor. (rihahelt) Jumal hoidku! Seda
ei pea keegi tegema! (Ennast raigis-
tades.) Missäraast on aga see laiskwoort
ööd ja päevad -

Ennile. (tapa Aureliele.) Kuulge: ööd!

Moor. Omaanna pääl? Ta fuitsetab -
loeb - haigutab - ja teeb wahetpidamata
oma lillepottidega tegemist!

Aurelie. Ma ei teadnud sellest kõigest
midagi - aga see kõik on nü loomu-
lik -

Moor. Loomulik? - Ja oled nixo laps!
Kas ja siis aru ei saa, et see lillejöber

Ka lillekeelega tegemist teeb?

Aurelie. Lillekeelega?

Moor. Ja muidugi, ja - ta on jinnu
päale filma heitnud!

Aurelie. Mis-fulle meelde tuleb?

Moor (akna juurde minnes). Siin on
kõhe tõendus - ta vaatab jälle jina!

Emilie (enesele). Piimanägel on päris
õigus! (ara kööki)

Aurelie (istub pah poolle).

Moor (akna juures). Jhus - väga ilus!

Niis valab ta oma lillefid - kmm, aji
läheb ikka paremaks, - niis frutsetab
ta - niis paneb ta akna kinni -

ja laheb pahempoolse esriide maha.
Mispärast pahempoolse - mispärast
mitte parempoolse?

Aurelie. Ma ei saa jinnust aru!

Moor (karjatab). Ha!

Aurelie. Mis-ful on?

Moor. Niis on he mul käes! niis ma
näen selgesti! (Enesele). "Kõieku phüfio-
logie, tehering 52 - o, ma ei ole ilma-
aigu Balzaci lugemid! (Kõvasti) Ja,

See on selge kui päev!^{12.}

Aurelie. Mis siis?

Moor. Armuawaldus!

Aurelie. Minule?

Moor. Ja, sinule! — Kuule! Lillepott tähendab: armjann! — See on õieti selge?

Aurelie. Loo?

Moor. Parem esriie — pane tähele: paremalt poolt: — minu jüda — põlew sigar: põleb armastuseft; armjann, minu jüda põleb armastuseft!

Aurelie. See on ju hirmus — ja mul ei ole midagi — kui häa, et ja minu tähelepärandust jelle pääle juhtisid — ma ei lähe kunagi enam akna juurde!

Moor (rõõmustades). Ah, see on õli minu haava pääle!

Aurelie. Sa ufaldad mind õieti?

Moor. Muidugi — muidugi! (Äärelele)

Ma võiksin aknad kinni lasta müürida — aga peremees saab naevalt jellega nõuus olema. — Noh, kõige

parem on, keine korter^{13.} iivrida!
(Kureliele) Ma lähen nüüd sina rättsjega
juurde, armas naefukene - karsti olen
ma jälle sinu juures! (Lundleb teda ot-
saefile)

Kurelie Ära kauaks ära jää, armas
mees, ma panen sinnaft nii kaua viidake
(äras)

3. stendus.

Moos. Siis Emilie.

Moos (läheb ukse juurde, mõtleb aja järele
ja tuleb jälle tagasi). Ma pean teda avati-
kuko ja vooreslikuko, aga minu sfimene
naene oli jeda ku kuni - kuni ta jeda
enam ei olnud! Ja - ma kolin ümber,
ma otjin ühe ilusa korteri - akentega
aia ehk puukuuwide poole - (on vahetääl
mafinkult töökooris-seganus, mõtub
ühe willase lõngakera välja, mida ta
hoolega katfub.) Hm - see on paberi pää-
le kehtud - mis paber see võiks olla? Ha,
üks kiri - üks luuletus! - Aga ma ufal-
dan teda! (istub ja kerib lõnga lakti)
Kuidas oleks, kui ma Emilie oma poole

naidan! (Hüüb.) Emilie! (Enesele)
Võib olla, saab selle ilmjuurest ka ju-
likult tarvitada!

Emilie (tuleb). Teie hüüsite mind?

Moos. Mu laps, ma võtjin sind külast
min juurde, sellepärast et soovust täna-
päeval ainult jalata peenarte juurest leida
on! - Ütle mulle, kas ja ei taha mitte
natuke raka teenida - väikest Kapita-
likest vanade päevade jaoks?

Emilie. Ühte kapitali? No, ega see halb
ei ole - aga mis pean ma tegema, et
niisugust "väikest kapitali" kätte saada?

Moos. Väga vähe! Kas ja näed seda
põrnadipääd jäl üle ülitada? Ära la-
ge teda filmapiilgusegi filmist ja anna
mulle iga teema liigutuse üle teada -

Emilie. Aga -

Moos (hõljeb üles). Wait! - Teie filma-
ga, mis sul veel tarvitamiseks üle
jääb, vaatad ja iga minu naese
sammu järelle - siis annad ja mulle
ka selle üle teada -

Emilie. Aga -

Moor. Wait! - Mõtle, väikef kapitali" päale -! (Ystub jälle laua juurde ja kerib lõnga edasi lahti.)

Emilie (päält raadates). Mis-ta siis müüd päale hakkab?

Moor (keo kerimiseega valmis on, tõuseb üles). Ah - siin on see paber toimaks - mis-ta siis on? (teeb ruttu ja ja loeb.)

Wafrikapää hapu kappastega! (Enesele, paberit ära wifates.) Midagi - midagi!

Emilie (enesele). Niisuguse mehe eift ma tänaxfin!

Moor (enesele). Loõditawasti on mul teinekord rohkem õime! (Kõwasti.) So! ja ilmapiirita loõdufelaps, istu jia! (fer-pub teda akna juurde toolile) ja hakka oma aumväärt teenistust päale!

Emilie. Ja-aga-

Moor. Wait! (Enesele) Ma olen ta omale wõitnud! (Ära nimmes Emiliele) ära unusta oma, väikef kapitali!"

4. etendus:

Emilie. Aurelie.

Emilie (tõuseb üles). Mis-ta i mõtle!

16.
Mina pean oma proua ära andma!
(Läheb pah. poole ukse juurde ja hüüab.)

Annuline proua!

Aurelie (tuleb, kiri käes). Ah fina oled,
Emilie! (õnnele) Ma pean jeda tege-
ma - see maksab minu raha ja ka te-
ma oma!

Emilie. Mõelge õnneti, herra tahab, et
ma ~~teha~~ ^{teie} järele pean luurama
Aurelie. Kuidas?!

Emilie. Ja - ja palgaks pakub ta mulle
ühte väikest kapitali!

Aurelie. Mul on temast kahju - kuidas
võib ta temast nii ilmaaegu vaevata!
- Aga Emilie, täida tema käsku, ju-
tusta temale kõik, mis mina teen, see
on kõigeparimabinõu teda terveks
teha, kalle näidata, et tema kartus-
põhjendamata on. Ütle temale siis
kõik - kõik, ainult jellest käjust, mis
ma sulle nüüd annan, ära räägi te-
male midagi!

Emilie. O - !

Aurelie. Wait! Wü see kiri otsekoheselle

herra kätte üle uulitja!¹⁷

Emilie. Aga -

Aurelie. Wait! - Mine ruttu!

Emilie. Ja - aga -

Aurelie. Wait! - Tule ruttu tagasi!

Emilie (enesele). See on imelik! Aga -
aga fellele arimkadedale narrile ei
üttele ma seda ometi mitte! (ära keskest!)

5. etendus:

Aurelie (üksi).

Aurelie. Ma loodan, kui see noormees
minu kirja läbi on lugenud - Imelik!
Ma ei teadnud sugugi, et seda inimest
olemas on - Minupärast oleks ta
weel kava juhtetada - esviideid kōmmar-
ta - ja lillepottifid siia ja sinna lükkata
nõinud - mulle ei oleks selle juures
midagi isäralist filma paistnud - Nüüd
on see aga teigiti - ja sellepärast teeb
minu kiri asjale lõpu - see noormees
saab arusaama, et ta oma nõun peab
katki jätma -

6. etendus:

Aurelie. Emilie.

Emilie (tuleb ruttu¹⁸ kespeelt). Stimuline
proua - ta tuleb - ta tuleb !

Aurelie. Kes ?

Emilie. Noormees üle uulitsa -

Aurelie. On see võimalik ?

Emilie. Kui ta kirja läbi luges : „Mis
see peab tähendama ? ma pean jätetuft
jaama, mis see nali tähendab ?”

Aurelie. Nali ?

Emilie. Ta tuleb minu kammul ! (Lä-
heb tahapsole)

Aurelie. Saada ta minevada - üttele, et
ma kodus ei ole - et mul talle enam
mingijugufid jätetufti anda ei ole !
(Pögenel oma kuppä)

7. etendus.

Klein. Emilie.

Klein (keppurki lävel). See väike
maa-püga - ma olen õigel kohal !
(Astub sisse, Emiliele). Teata mind !

Emilie. On juba findinud, aga
proua ütteleb, teda ei olevat kodus.

Klein. Loo ? - Häa, ma ootan, kuni
ta tagasi tuleb.

Emilie. Kuidas-?! ¹⁹Siis tahate jia
jääda?!

Klein. Kui tarvis on - homme homm-
nikuni -

Emilie. See on aga mõte!

Klein (istub par. poole). Wait! Ma
heidan jia ankrusse, kuni mõistatus
mulle ära jletatakse!

Emilie. Aga -

Klein. Wait! - Too oma proua
jia!

Emilie. Teda ei ole ju kodus -

Klein. Wait! - Too ta jia!

Emilie. Häa küll - ma lähen juba!

(ära minnes, enefele.) Kui meie herra
müüd koju tuleb -!

8. stendus.

Klein (üksi, paneb kübara
laua pääle ja kepi kõrval jiera tooli
najale). Ma ei liigu paigastgi, enne
kui ma teada ei saa, mis see nalja-
kas kivi tähendama peab - Meil ei
ole ju 1. aprill! (Loeb.) Mu herra,
ma palun teid oma telegrafi teel

20.
Jõnumite saatmine järele jätta - teie
haavate mind ja rikute minu rahu!
Mul ei ole tarwis kirjale alla kirju-
kada, teie teate ilgei, kes ta teile saa-
Dab.' - (Räägib). Ma ei tea midagi -
mitte midagi -!

9. etendus.

Aurelie. Emilie. Klein.

Emilie (tapa Aureliele). Te näete; ta
jäab jia!

Aurelie (enesele). See on liig! (Kõvasti)
Mu herra!

Klein (teeb kunnarduse). Arimuline
proua! (Enesele) Paganapikta,
kui ilus naene.

Aurelie (tapa Emiliele). Jää läheda-
le!

(Emilie ära)

10. etendus.

Aurelie. Klein.

Aurelie. Ma pean imestama -

Klein. Palun, mis imestamisese
puntuks - juis on kord minu käes!

Teie saatgite mulle ühe kirja, mis

21
väga mõistatuslik kõlab -

Aurelie. Ma arvan, minu kiri on
väga selge, herra - herra -

Klein. Minu nimi on Gottlieb Klein -
aga kas teie mulle jätada ei taha -

Aurelie. Kää küll, mu herra, kui teile
weel jätust tarwis on, siis lubage enes-
jelle ütelda, et teie ülespidamine väga
- miisakujeta on, et teie mind jelle läbi
wangi panete - ja mul keelate oma
akna juures wärsket õhku hingata!

Klein. O - kui ma teid haaranud
olen, - kas ma ehk unustanud olen,
oma akna esrüüeid ette tõmmata?

Aurelie. Just wastuoksa - teie tõmbate
neid liiga palju ette -!

Klein (inestunud). O! -

Aurelie. Jääraniis pahempoolset.

Klein (inestunud). Mille taga ma ümra
rüüdisse panen - ei, waata õnneti!

Aurelie. Sellest ei ole weel küllalt - teie
olete terve päew akna pääl -

Klein. Muidugi - õhu päraft.

Aurelie. Õhu - õhu -!

Klein (eneple). ²² Misparast (jis-) muidu?
Aurelie (edasi jatkates). Teie juhtetate
- ja riikutate alati oma lillepottisid -
Klein. Mu jumal - need lilled armasta-
wad waju - kui jis päike tuleb - (ene-
fele) Kas see naesterakwas ehk - ?

(Näitab otjaefise pääle, et tähendada,
et ta mitte oige mõistuse juures ei ole.)

Ma kinnitan teile, armuline proua-
Aurelie. Siis piisake seda jalata, mu
herra; - lähidalt - teie küespidamine
on minu kohta wäga haawaw ja
ma palun seda jätta!

Klein. Haawaw? Mis haawawat
woite teie minu juhtetamise - minu
esriiete ja lillepottide juures liida?

Aurelie. Mis haawawat? O, see on
ometi selge - armuawalduft!

Klein. Kuidas? Armuawalduft? -
Minu poolt? - Teile?! - (enefele)

Näitab tõesti - (Kordab liigutuft
nagu enne otjaefise pääle. Kowasti.)

Aga - kes woi- teid selle mõtte pää-
le wia?

Avelie. O, minu mees.^{23.}

Klein. See mees? Weel kord: ta on sfinud!

Avelie. Kuidas? Mis te ütlete?

Klein. Et ma tänini ülepää ei teadnudgi, et teid olemas on!

Avelie. Tõesti?

Klein. Et ma teid ialgi tähele ei ole pannud —

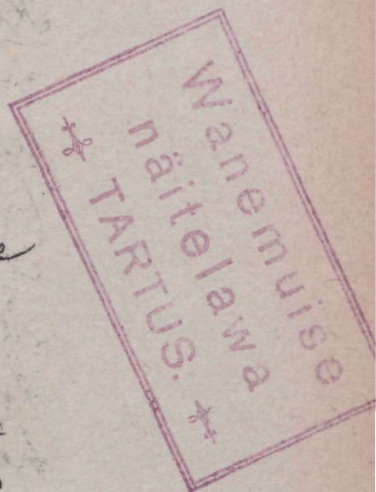
Avelie. Loo?

Klein. Muidugi ainult jellepärast, et ma weel nii õnnelik ei olnud, et teid näinud oleksin! (Õnnele) See naesterahvas on tore! (Kõvasti) Pääle jelle olen ma nõuks võtnud, äri ajutada, et naist võtta — see tähendab: naist võtta, et äridutada —

Avelie. Tüie heidate siis abielusse?

Klein. Ja — ühe leliga — tema õnnis mees kauples jalutuskeppidega. Minu pruut on ära reifinud ja ma ostan teda iga filmapileti tagasi —

Avelie. Ma olen tõesti kimbatuses, mu hevra — wabandage — ärge olge

minu pääle pahane!^{24.}

Klein. Pahane? - O, just vastuokja-
ma kahetjen väga, et minu lefk-
turleie. Palun, mu herra -

Klein (räägib Dafi). Aga minu
pefukorras ei ole valikut - kui va-
randust ei ole, siis - ei jää ühtegi
muud abinõu, kui - rikas lefk tea-
tavates aastates -! Päälegi on minu
lefk ennast hästi alal hoidnud - väga
hästi - Tal on ainult üks väga ta
on väga häkiline!

turleie. Loo?

Klein. Ja armukade on ta - just kui
tüger!

turleie. Tõie, waenekene, ma sooin
enepile ette kujutada, mis tõe kannu-
kanna faate - minu mees on ka
armukade - armukade kui üks tü-
ger!

Klein. Kahetjen! Mõtelge ainult,
minu lefel on ifelugune lollus - mulle
kingitufi teha - jalutuskeppifid - mul
on neid juba kahetateistkümmend tükki!

Aurelie (naerab). Haha! Kahesja-
teistsümmeind jalutuskeppi!

Klein. Tä loeb neid igapäev üle ja
haha mulle, kui üks-kunagi puuduko!
Minu leff ja teatawad äriafutamiße
abinoimud. Oksjivad minu jaoks-kadu-
nuid!

Aurelie. Ma loodan, teie unustate
mü rumala kirja ära?

Klein (niifakalt). Jalgi! Tä aitas
minud teiega tutvaks jaada. Kas ma
tohin mõnikord teid vaatama tulla?

Aurelie. Võimata, mü heeras, - minu
mees on nü armukade -

Klein. See on minu arvates loomne-
lik, - kui niifugune ilus abikaasa
on -

Aurelie. O, palun, mitte meelituji! -
Aga ma palun teid, lubage mulle, et
teie mitte enam nü tihti akna
pääl ei vaata -

Klein. Ma lafen jelle kinni müüri-
da -

Aurelie. Mitte alati lillepottisid edasi -

tagafi ei nihuta ^{26.} -

Klein. Ma panen nad oma wessi
alla -

Aurelie. Ja emnast ülewal peate, nagu
ei oleks meie teineteist ialgi näinud.

Klein. See saab mul küll raske ole-
ma, aga et teile meelehääd teha -

Aurelie. Teie olete väga lahke, mu
herra! (Ennele) Ta on tõesti väga
kema inimene!

Klein (ennele, Aureliet imestusega
naudeldes). Suurepäraline naeste-
rahwas!

Emilie tuleb kekkuselt, taha). Herra
tuleb!

Aurelie. Ah jumal - minu mees!

Klein (nästab oma kübara, jätab
jumalaga). Armuline proua -

Aurelie. Palun, mu herra - minge
tagumisele uksele!

Klein. Koiv - et teile meelehääd
teha! (Läheb Emilie järele tagumisele
uksele välja.)

11. stendus.

Aurelie (ükski) (Luis) Moor. Emilie.

Aurelie. See noormees on tõesti väga lahke
- ja juis on tal midagi algupäralist. Aga
kuidas Karl ometi jelle mõtte päiale tuli,
et ta mind armastab? (Ystuv laua juurde.)

Moor (keskelt hõbe, enefele). Ma ei leidnud
midagi -

Emilie (tuleb tagumistest uksest tagasi,
ilma et ta Moori näeks). Tä läks-
juba ära?

Moor (väga ruttu). Kes läks ära?

Aurelie ja Emilie. Ah!

Aurelie (oma mehele vastu minnes).

Laf' ma ütlen sulle. -!

Moor (ühakelt). Ära? - Kes? - Ma
tahan seda teada! - Tema! - See tähendab
meestestugi isikut - üks noormees -
üks nõrgutaja - üks armastaja -

Aurelie. Aga -

Moor (Karjude ja jalgaõega trampides).

Tema! - Kes?! - Kes - tema?!

Aurelie (enefele). Mis juurde ägedus! -

Ma julgen temale^{28.} ütelda -

Moor. Tema? - Kes?!

Emilie (kindlalt). Weekandja!

Moor. Weekandja? Ma rautan järele!
(ära kööris)

Aurelie. Misparast see vale, Emilie?

Emilie. Kes tõtt kuulda ei taha, peab va-
lega leppima! Ja siis teeb ta mulle
hirmu, kui ta nii vihafeko-jaab!

Moor (tuleb tagasi, hoiab ühe liivõori
klaasi täis vett käes). Rohkem vett
majas ei ole!

Emilie. Aga -

Aurelie. Wait, Emilie!

Moor. Ei, mitte wait, Emilie! - Rää-
gi, itimüüta looduse laps!

Emilie. Meil ei olnud vett, siis kuulsi me
mulle pääl weekandja hüüdmist - ma
putkasin alla, aga: ta oli juba ära läinud
ja selleparast ütlesin ma armulisele proo-
ale: "ta läks juba ära!"

Moor (Aurelie). Siis räägi tõtt! - Mis-
parast siis fina jeda koke ei ütelnud,
armas laps?

Aurelie. Sa ei andnud^{29.} mulle arga - (one =
fele) midagi välja mõelda!

Moor. Aga oma viivitusiga ja koge-
lemisega võid ja mind tõesti armu-
kadidaks teha - mind, kõige ualdufe-
riksamat inimest!

Aurelie (enefle). Ualduferikas!

Moor (akna juures, enefle). Mis ma
näen? Ühtegi märguandmist enam!
Ühtegi lillepotti - midagi! - Mis see
peab tähendama? Mis märk see mitte-
märguandmine peaks olema?

Aurelie (enefle). Mu jumal - see
noormees on oma kepi maha unu-
tanud! (Wõtab ja peidab selle ruttu
enefe taha.)

Moor (pöörab parajasti ümber, ruttu
Aureliele). Mis ja jäl ära peidad?

Aurelie. Midagi -

Emilie (täna Aureliele). Andke ta
mulle! (Peidab jlle ära ja tahab laulu
ümisedes ära minna.)

Aurelie (Moorile, mõlemaid käpa näidates).
Midagi - waata õieti!

Moor (pahafelt).³⁰ Pea! - Ja fina - mis
fina jäl varjad?
Emilie Midagi!

Moor. Näita oma käpa! - Feine - teift -
mõlemad korraga! (Emilie näitab
mõlemaid käpa, Moor tõmbab ta ühe
jammu ettepoole - kepp kukub maha;
ta tõstab ta üles.) Ha - mis - see on?

Emilie. Üks - üks - kepp!

Moor (nihaga). Pilliroo kepp!

Aurèle. Laf' ma ütlen -

Moor (nihafelt). Kas ja mulle tõenda-
da tahad, et see wekandja kepp on,
kes figuugi fin ei käinud?

Aurèle. Kuule mind ometi rahulikult -

Moor (arust ära). Rahulikult? - Ma
olen rahulik! päris - rahulik -

Aurèle. See kepp -

Emilie. Ja - see kepp -

Aurèle (Emiliele). Wait!

Moor. Ei. mitte wait! - Emilie peab
rääkima! Emilie on mulle tõejumma -
lanna! Nii siis -?

Emilie. Noh - see kepp -

Moor. Siis-räägi!

Emilie. On üks kingitus teile -!

Aurelie (enfele). Selle noore mehe kepp - kui ta teda tagasi nõuab -

Moor (kimbatuses). Kingitus mulle?

Mis juure napp ma küll olen!

Emilie. Ja meidugi!

Moor (Emiliele). Hoi oma mõtted enfele! (Aureliele, oma põske ette hoides.) Loo mind, Aureliekene - loo mind - ma olen juba ära teeninud!

Aurelie. Hirmus inimene! Kas ja mind mind ufaldas?

Moor. Jaska - igavesti! (Enfele, Keppi vaadeldes.) Jumelik! Kepp ei ole uus!

12. stendus.

Endised. Klein.

Klein (tuleb keppuseft, enfele). Ma unustasin oma kepi maha - ja minu lehk -

Aurelie ja Emilie. Ah Jumal!

Moor. Mis on?

Klein (enfele). Pagana pihta! See

on ju mees - see tüüger!^{32.}

Moor (enele). See käharpää!

Furelie (kafa Kleinile). Mitte ühte
fõna!

Emilie (niiama). Waikige!

Klein (enele). Kuidas -? oo - minu
kepp on tema käes!

Moor (wäga nüfakalt). Astuge lähe-
male, mu herra - astuge ometi lähe-
male!

Klein. Püie olete liiga lahke! - (õne-
le) See nägu! Paris-tüüri filmad!

Emilie (enele). Nüüd lähel lahti!

Furelie (enele). Mis nüüd saab?

Moor (enele, omna taskuid katkudes).

Pistolid on jün - ma nõin julge
olla -

Klein (enele). See inimene teeb mind
rahutuks -

Moor (wäga nüfakalt). Millega
nõin teid teenida, mu herra? - teie
soowite?

Klein. Nii ta on! - Ma soowin -

Emilie (kafa Kleinile). Mitte jõna

kepi üle!

Moor. Teie soovite?

Klein. Millegi - millegi üle rääkida -

Moor. Palun - häämelega - Nii siis -?

Klein. Nii siis -

Moor. Jhus! Eesafi!

Klein. Aga ma näen - teil on tege-
mift - ma eksitan - ma tulen teine-
kord tagasi - (tahab minna)

Moor (hüüb teda tagasi). Ei, ei, jää-
ge aga! Teie ei eksita mind sugugi! -

Rääkige - ma kuulen!

Klein. Mu herra -!

Moor. Mu herra!

Aurelie (eniple). Mis sugune piin!

(higinel Kleinile, ruttu ja taha). Ütel-
ge ometi midagi!

Emilie (nijama teifel pool). Mitte
jona!

Klein (kimbatufes). Kuidas?

Moor. Võib olla - soovite -

Klein. Nii see on -

Moor. Kelja filma all rääkida?

Klein. Ja muidugi - ja muidugi! -

(Enfelle) Leifur³⁴ lähel iska Keeruli-
femaks! - ja ma ei tea, kuidas en-
naft sellest wälja päästa!

Moor (on Tureliega ja Emiliega
taja rääkinud, nüüd kõvasti) Minge
fris ära!

Turelie. Aga -

Emilie (taja Kleinile). Hoidke en-
naft - ta on päris tüger! (ära Ture-
liegas)

13. etendus.

Moor. Klein.

Klein (enfelle). Tüger! - Pä ütles seda
ju: päris tüger! (üksi poole minnes)
Ma lähen natukeleksi wärske õhu
kätte -

Moor (hoial teda tagasi). Puhu te
kahate minna, armas noormees?

Klein. Ma - ma pean omale ike
hambakarja ostma -

Moor. Soodake selle tähtsa toime-
tusega weel. Meie oleme üksi - teie
wõite eksitamata minuga nüüd rää-
kida.

Klein. Ekhitamata - kahjuks!

Moor. Istuge, armas noormees! (Ist-
tub, hoiaab kepi eneferes.)

Klein (istub, enefele). Mis ma nüüd
ütlen? (Kõvasti, kätt kepi pääle
pannes.) Minu -

Moor (oma kätt tema oma pääle
pannes). Ei, minu -

Klein (niifama). Ei, minu -

Moor (niifama). Minu -

Klein. Minu kohus on teile ära
seletada -

Moor. Seletage aga ära!

Klein. Kas ma mitte pääletikkus
ei ole, kui ma teile ühe kirjime
ette panen - ühe kirjime, mis teie
perekonna eluse puutub - elate teie
juba kaua siin majas?

Moor. Wiis aastat.

Klein (kõufel üles). Siis te ei või
mulle ütelda, mis ma teada takt-
sin -

Moor (surub ta jälle kotsli pääle ta-
gapi). Võib olla - ometi - mis te teha-

te teada?

36.

Klein (kogeldes). Kas - Kas - Kas -
ahjud ei anna fruitu?

Moor. Täiesti? Kas te ikk koostna-
pühkija olete?

Klein. Mu herra -!

Moor. Noh, kui keegi juba weekandja
on olnud -

Klein. Weekandja? - Lubage, mina
olen apteker ja tahan siin majas
korteri üürida -

Moor. O, see on ju tore! (õnnele)
See vilets! Niid ma saan kõigest
arv! Tema oli siin - mitte weekand-
ja - see on tema kepp - ta peab teda
saama! (võtab kepi kõvasti kinni)

Klein (kartlikult, õnnele). Mis ta
mõtleb teha?

Moor. Ma tahan niid sulle ühe sele-
tupi anda -

Klein. Ta ütleb mulle „jina“!

Moor. Sa annas käharpää! (võtab
tal ruttu juurkotest kinni, tõstab keppi)

Klein. Ta tõstab keppi!

Moor. Mitte paigast! (³⁷Ennele.) Ma
pean väljakäigud kindlako tege-
ma! (Kuna ta ümber pöörab, ruttab
Klein ära.)

Klein. Nüüd on aeg, jelle tügri eest putku
panna! (Ruttu ära keelkusest.)

Moor. Sa arguks, -wileto-! ta on mu käest
pääsnud!

14. etendus.

Moor. Emilie. Aurelie.

Emilie ja Aurelie (tulewad ruttu). Mis
süin on?

Moor (naerab korraga). Midagi, mu
ingel - ma ajasin jelle noore mehega
juttu - ta on tõesti väga armas -
(Ennele) Ma rahustan teda, et ta nü
hoolega ei wälwaks - siis ehk on mul
kergetem teda kinni tabada!

Aurelie. Sa nägid siis ära -

Moor. Et ta päris ilusjüüta on - ja
muidugi!

Aurelie. Sa ei kahtle kunagi enam
minu juures?

Moor. Kunagi! (Karjatab, nagu tuleks

tal midagi meelde.) Ah!

Aurelie. Mis ful on?

Moor (vautab oma kella). On juba hilja ma jään rongist maha!

Aurelie. Rongist maha? Kas sa siis ära reifida tahad?

Moor. Ja, mu kallike! (Emilie) Ruttu minu reifitasku! (Emilie ära)

Aurelie. Aga iitli ometi -

Moor. Ma unustasin sulle jutustada, et ma täna hommiku rätsepa juures ühe vana koolijõbraga kokku sain, keda ma viisteistkümmend aastat näinud ei ole. Ta elab ühes väikeses juuremajas linna ligikal ja ma pidin temale lubama, üheks päevaks tema juurde joita! Homme lõunaks olen ma jälle sinu juures, armas-naene!

Emilie (tuleb väikesel reifitaskuga).

Siin, mu herra, on teie tasku!

Aurelie (temale kübarat andes).

Sa saad ometi minu päale mõtlema?

Moor. Muidugi - ja saad ikka minu
filmade es- ja isama - ja minu kepp
ikka minu käes! Tule, Emilie!

Emilie. See on lõks - hoidke ennast!

Moor. Kas kõik on ikka? (Emilie)

Poolt tunni pärast olen ma jälle siin
- siis torman ma kui tüdruk siin-
laste kallale! (Kõvasti) Ela hästi,
jüdamekene!

Turelie. Ela hästi, hõmfani!

(Moor juudleb teda otse silma, ära
Emilie tema järel reifitaskuga.)

15. etendus.

Turelie (üksi). Kas peaks-see reis-koos-
ti ainult lõks olema? Kas ta minu
trüüdust ja avalikkuselekut nii moodi
(kõhul?) kahub? - Trüüdusega -
umbusaldusega - alatu kahetusega? -
O, kui ta oma siinse naesega niis-
muti tegi - siis saan ma aru, et see
kätkestajus -

Slein (tuleb kekkuseft, tal on teine
kepp käes). Siin ma olen jälle!

Turelie (ennast ümberpöördes). Mis ma

näin? Tee jälle fiin!^{40.}

Klein. Ma nägin teie abikaafat
ära minevat -

Aurelie. Kuidas - jellepärast?

Klein. Uskuge mind, minu tulekul
on mõjus põhjus, kuidu ei oleks
ma fiin tügrukoopasse enam julge-
mid tulla!

Aurelie. Minu herra -

Klein (tostab oma keppi). Aga ke-
kord ei ole ma ilma jõjariistata -
Päalegi ei tule ma tema pärast -

Aurelie. Siis minu pärast?

Klein. Ei, ma ütlesin ju, et ma
ihte tähtsa asja pärast tuleen. Minu
kepp -

Aurelie. Ja - mina -

Klein. Praegu leidjin ma oma
lehe käest kirja eest - ta tuleb tä-
na õhtu tagasi - ja jellepärast pa-
lun ma teilt oma keppi tagasi!

Aurelie. Tee keppi?

Klein. Ja, minu keppi - tada on
minu õnnele tingimata vaja -

41.
minu hingerahule! - Ma palun siis -
Strelie. Ta ei ole enam minu käes -
ma kinkisin ta oma mehele -
Klein. Minu kepi?!

Strelie. Ma pidin seda - ei jäänud
rihtegi muud abinõu üle, et teie
külas kõik tema eest varjata. Palun,
ärge pahandage minuga - ma tahtsin
ta hämmellega ära -

Klein. Ära ta fuda! - Minu keppi
ära ta fuda? Seda ei saa ära ta fu-
da!

Strelie. Ei saa ära ta fuda? Kas
teie ei ütelnud mulle ise, et teie
kaks kateist kümminäsi niisugust keppi
on?

Klein. Ja - aga nüüd peidub
üks ja kui minu leik seda näeb,
siis olen ma kadunud ja tema raha
on mul kadunud. Ta on armuka-
de nagu - nagu - noh, teie abikaasa!

Strelie. Ma kahetse kõigest seda -
meest - aga nüüd ei saa asja enam
muuta. Palun, laskuge siit - kui

minu mees tagasi tuleks -

Klein. Ma kahetse ka kõigest
jüdamest - aga: ilma oma kepita
ei või ma mitte ära minna!

Aurelie. Hoidke ennast - tal on foja
riistad kaafas - ja tüger on ärita-
tud - ta januneb vere järele!

Klein (hinnatanult). Vere järele!
Lubage, mispärast te seda kogu ei
ütelnud?

Aurelie. Kutake, mu herre! põgene-
ge -!

(Keskurs avatakse. Emilie ilmub.)

Aurelie (hinnatab). Mu Jumal -!

Emilie. Tä tuleb - ta tuleb!

Klein. Tüger?!

Aurelie. Minu mees -! (Emiliele) Mis-
juguise trepi kaudu tuleb ta?

Emilie. Ma ei tea mitte! (Lööb
ukse ^{ruutu} jälle riimii.)

Aurelie. Päästke ennast!

Klein. Käamelega - aga kuhu? -
Kuhu? - (Jooske väikeste ukse
juurde, see lähed filmapilgul)

lahti, ta peidab ennaft⁴³ jelle taga
ära; Moor tormab jisse)

16. etendus.

Moor. Klein. Aurelie.

Moor. Ma unustajin oma vihmavar-
ju maha! -

Aurelie (värisedes). Soo -

Klein (enfeles, väikeste trepi kaudu
pögenedes). Ära! - ära!

Moor (enfele). Tä on juin - ma
noiksin õmilie pää pääle wänduda!

(Kõwasti, õrnalt, aga umbusklikult
ümber waadates). Mis jul on, Aurelie-
kene? ja värised ju?

Aurelie. Sa ehmatajid mind nii -

Moor (nagu üleval). Rahusta en-
naft, jüdamekene, ma ei wõinud
õnneti ilma vihmavarjuta ära rei-
fida!

Aurelie (enfele, kuna ta Kleini
enam ei näe). Jumalale tänu - ta
on juba ära läinud!

Moor (tõstab teife kepi üles, mis
Klein maha pillas). Ha! - Kurat

ja pörgan!
44.
Turelie Mis on?

Moor. Üks pilliroo kepp!

Turelie (ermatades). Täewas!

Moor (pilgates). Kas ja mulle jelda-
da nõid, kuidas sin pilliroo keppisid
jädab?

Turelie. Laf ma ütlen —

Moor (rihahelt). See närukael on
ennast jia dra peitnud! (Päneb
keppurke kinni ja võtab rõtme ära.)

Kya — ta ei pea mu käest pääsma!

(Tõmbab taskust kaks pistolit ja
läheb Turelie tuppakaks keppi kaen-
la all hoides.) Tule, ja vilets — tule!

Turelie (üksi). Mis sugune õnn, et ta
siigil ajal ära fai!

Klein (kes ühe pilguga näeb, et Moor
toas ei ole, tuleb ruttu väikest uksest,

vaatab igale poole ringi ja ütleb talle
Tureliele, kes tema jäljolekust midagi
ei tea). Ma unustasin oma keppisid —

Turelie (karjatab ehmatanud). Ha! — Õn-
netu! — ta leidis — ta üles — ta otjib teid —

teie olete jumma laps!¹¹³

Klein (hinnatanult). Püha Jumal!
(Teeb liigutusi, et tagatrepi poole põge-
neda.)

Aurelie (kuulatab). Juba hilja! -
Ruttu jüa jisse! (Lükkab teda ruttu
Moori tuppa.)

Moor (tuleb Aurelie toast). Siin teda
ei ole - võib olla minu juures - (lähel
oma toa poole, pistolid käes ja kepid
kaenla all.)

Aurelie (tahab teda tagasi hoida).

Kuule mind õieti - ma palun sind -

Moor. Tagasi! - ära eksita mind kätte-
tatumise püha toimetanult korda
jaata!

Aurelie. Jumala pärast -!

Moor (ahvardades). Eeft ära! - Eeft
ära, trüidufeta naene! (ära oma tup-
pa.)

Aurelie. Tä on meeleft ära!

Klein (keo taha Moori toast välja
hüüb ja esrüide taga ära peitis, ta
on ilma kübarata ja kannab jaapaid)

käes). Tünger on⁴⁶ lahti pääsnud! Aga
ta ei pea mind kätte faama!

Aurelie. Ära jät!

Klein. See on minu palavam joov!

Aga kuhu? - Kuidas?

Moos (toas, karjatab). Ha! - Tuhat
ja tuline!

Aurelie. Tä tuleb! ruttu jia jise!

(Lükkab ta kööki.)

Moos (tuleb oma toast ja hoiab Klei-
ni kübarat käes). Üks meesterahva
kübar!

Aurelie (enepile). See kohmetu! (Kõvas-
ti.) See on jinn wana -

Moos (pähe katkudes). Tä on mulle
liiga väikene! (Wiskab maha ja jät:
küb teda jalgadega.) Täh julle - wilets-
milt!

Klein (läve pääl). Minu kübar!

Moos (nagu üleval). Wärski tuleb
järg jinn perimehe kätte! Tä on wift
küll köögis!

Klein (astub köögist wälja, kükitab ühe
fobwa taga keppu ke kōrwal maha, hoiab

47.
Jaapaid käes). Uh!

Turelie (Moorele tee pääle ette astudes).

Ma palun find -

Moore. Tee päält left - wilets-naene!

(ära kööki)

Turelie (Kleinile, kes püsti tõuseb). Ju-

mala päraft, pääftkreemast! - ja arge

Kunagi enam tagasi tulge! (Avab

ukse tagatrepile.)

Klein (ära nimmes). Jumalale tänu -

ma olen päästetud! (Lafel jagaduse

ühe jaapa maha kukkuda.)

Moore (tuleb köögist). Ka siin ei ole

kedagi! (Näeb Kleini jaabast ja

tõstab ta kepiotlaga üles.) Üks-jaabas-?!

Turelie (eneples). Ma juren!

Moore (akna poole nimmes). Aga -

kus ja oled siis, ja nõrgutaja! (Õffib

igal pool, tõukab kepiiga vastu akent,

Katki läinud aknaruudu klirinat on

kuulda. Avab kapi, paneb jälle kinnis

siis avab ta tagatrepi ukse.) Siin!

Turelie (eneples). Jumal!

Moore. Aga ei - ma tulin jada teed!

48.
Ha! (Ruttas kamina juurde ja pistab keppiga mööda korstnat ülesse.) Tule maha, don Juan!

Strelie (enelele). Tä on tõesti tüger!

Moor. Ja mina ei saa midagi kätte, kui ainult ühe saapa, ühe kübara ja kaks-keppi! - (Mässib saapa kübara jõe, mille ta kokku käänab ja vihaselt kaenlaulla paneb.) Ja Jind, ära- andja!

Strelie. Ma ei hakka unnaft pigugi wabandama - ja oled hull!

Moor. Ma tahaksin, et ma muud ei oleks, aga - Aga - ma tahan kätte tajuda - weriselt kätte tajuda! Kõige enne aga wiiin ma jelle saagi (saabast ja keppid näidates) jinnu tädi juurde!

Strelie. Hää, ma tulen teiega ühes, mu herra! Minu tädi peab kõik teada saama.

Moor. Teie jäate jia, madame - ja homme õhimele rongiga wiiin ma teid kloostrisse!

Aurelie. Ma ei taha ^{49.} kloostrise minna-
Moor (pilkawalt). Seda ma ujun!
Aga - ma pean kätte tafuma! -
Enne teile - jõe temale! Werifelt kät-
te tafuma! (Keskelt ära. Kahekorrdset
lukkukeramift on kuulda)

Aurelie (üksi). On see üks pöörane!
O, ta ymefel naefel oli õigus!

17. etendus.

Klein. Aurelie.

Klein (poistab pää tagumifelt usfift
jiofe, murtud häalega). Kas tüger
äga läks?

Aurelie. Ja - aga mis teie jälle füt
tahate?

Klein (astub jiofe, ainult üks faabas-
jalas, tuigub). Mina - oh Jumal-
alt üks on luksus - ma ei saa wälja!

Aurelie. Ah - see määratfeja on ta
lurku pannud, kui ta ulesfe tuli -
ta on meid mõlemaid lurku taha
pannud! - Aga teie ei wõi mitte fii
jääda - (Näel teda wankummas) Aga
- mis teil on?

Klein. Põlvedest ⁵⁰kaob jõud ära - (is-
tub par. poole)

Aurelie (hoiab talle ühe pudelikefe
nina all.) Mu Jumal - toibuge õne-
ti! -

Klein. Tänan! (Suudleb käpa) Tu-
mat tänu, ilus proua!

Aurelie. Mis te terte?

Klein. Laske mind - ma saan-
teile ikka tänulik olema - olge felle
juures kindel! Aga palun - andke
mulle mu kepid tagasi - mu saabao
- ja ma ruttan ära - ma pean rut-
tama -

Aurelie. Mispärast?

Klein. Minu leik on juba jõudnud -
ma nägin teda läbi akna - ma pean
tema juurde ruttama!

Aurelie. See on võimata - minu mees
on meid luku taha pannud ja ise
ära reifunud!

Klein. Luku taha?! Ma pean
joo - joo teie juurde jääma - terwko
sõko - ?!

51.
Aurelie. Minu mehe rünnala armika -
Deduse pärast - see on liig!

Klein (mehele). Kui ilus ta on oma
vihak!

Aurelie. Meie peame abinõu leidma,
kuidas teie ära jaaksite minna!

Klein. Nii pea kui pimedaks läheb,
ronin ma läbi akna alla -

Aurelie. Ja, tehke seda! Teie olete
aunimes!

Klein. Teie olete liiga lakke! (Suudleb
Käpa.)

Aurelie. Aga - mu herra -

Klein. Arge kartke midagi - minu juu-
res ei ole teil mingisugust hädaohtu
karta - (Kõvasti karjatakse.) Ha!

Aurelie. Mu Jumal, mis teil jälle on?

Klein (istudes). Nüüd ma tean, mis
mul on - nälg! Ma unustasin ära
eiineta võtta!

Aurelie. O, ruttu klaas veini! (Stunab.)

Klein. Ah seda häädust -

Aurelie. Jooge!

Klein (joob). Teie olete nii häa - nii

ilus - (Suudleb Käpa⁵² ja annab Klaafi
tagasi.)

Aurelie. Teie tänu on väga elav -
Klein. Kui ma mõtlen, et ma teid
täna hommiku veel jõugigi ei tund-
nud -

Aurelie (naeratab). Ja ilma minu
meheta -

Klein. Ei oleks mul õnne olnud teie-
ga jün üksi koos olla -

(Kõrkuse juures kuuluse luku keera-
mist.)

Aurelie. Täewas! Keegi tuleb! -
Meie oleme kadunud!

Klein (kargab üles). Kadunud!

Nb. stendus.

Endised. Emilie.

Aurelie ja Klein. Emilie!

Emilie (näeb Kleini). Kuidas - noo-
herra armulise prouaga üksi -?

Aurelie. Minu mees pani meid luku
taga!

Emilie. Luku taga? Mõlemad? -

(Ennele) On ju aga hull! (Kõwasti.)

53.
Kirjakandja toi need mõlemad kirjad
ja võtme - (Näitab kekkusse poole)

Aurelie (võtab kirja). Tema käest!

Klein (niifama). Tema käest!

Aurelie (loeb). "Ma purustasin teie armu-
keht toas kõik ära -"

Klein ja Emilie. O!

Klein (loeb). "Hirmus inimene, mul
on tõendusi sinu truuduse murdmise
kohta -"

Aurelie. "Mind viidi poliitilise - tule
mind päästma, et ma kätte taluda
jaaksin -"

Klein. "Abieluft meie vahel ei või
nii enam juttugi olla - aga ma
sotan teid, et teil filmad välja krati-
fida -"

Emilie. Kas mõlemad hullused on
läinud?!

Aurelie. Niifuguse inimsega ei saa
ma omegi koos elada!

Klein. Paremini jääb ma rahalt ilma,
enne kui ma niifuguse tulehargiga abi-
eluseks heidan!

Aurelie. Pa wõib rahulikult politseisse
jääda!

Klein. Pa wõib kama oodata!

Aurelie. Ma lähen oma tädi juurde
tagasi!

Klein. See on õige! Mina tulen kaaga-

Aurelie. Kuidas?

Klein. Lubage mulle, teid kaitsta -
teie teate ju, et teil minu juures mi-
dagi karta ei ole -

Aurelie. See on õigus - teie olete arm-
mees!

Klein. Aga ma ei wõi õnneti mitte
ilma kübarata - ja ühe jaapaga
reifida!?

Aurelie. Astuge jinnajõu - minu
mehe riiete hulgaft leiata, mis teil
karwis on.

Klein. Ja: kübar kübara vastu!

Jaapas jaapa vastu!

Emilie. Ma toon woorimehe -

Aurelie. Tee jda - ma olen kohe
walmis! (ära oma tuppas)

Klein (enesele). Äpi lähel huwitawaks!

(ära Moori tuppä. ^{55.} Emilie keskelt ära.)

19. etendus.

Moor (üks)

Moor. Kui ma 95 rubla kahjutaja
makssta lubojin, laskjivad nad mind
laksti. Nüüd ei ole mul mitte kopi-
kut raha ja ma tulijua, et siit ühes
wotta - ja oma naise ka. Parema on,
kui ma ta ühes tema tädi juurde
wotan - jäl wõib ennast juis waban-
da, kui ta seda juudab! (waatab
wõtmeaugu läbi.) Mis ta teeb? - Kui-
das - ta pakib asju fish! - Mis see ta-
hendab? (Moori toas kuuluse tooli
kukuwat.) Kolm minu toas! (Waa-
tab wõtmeaugu läbi.) Täewas! - mina
mees! - Käharpää! Tä tõmbab minu
nugi jaapai jalga! - Mis jin jinnib?
- Ha, ma jaan aru! Põgenemine! -
Ah! (Peidab ennast kappi.) Ma kar-
gan wahle, kui kajuja jumala wälk!

20. etendus.

Moor. Klein. Kurelie.

Klein kübara ja faabastega, mis tema -

le liiga juured on, ^{56.} enefele). Ma jaan
raabalt käia - nii juured on jaapad -
Ma tegin talle ülesohut - ma pidasin
teda tügriso - ta on aga ainult ele-
want!

Sturelie (kübar ja shall käes). Ma olen
valmis. Aga kuulge mind enne, minu
herra! Ma ei taha oma mehe armu-
kadidule ka väissematgi põhjust anda
- ja ka igat halba varju emale hoida.
Ma reisin üksi oma kädi juurde!

Moor (inestanutult, enefele). Mis ta ütleb?

Klein. Teie teate aga ometi, et teil
minu juures midagi kartata ei ole! -
Ehk küll teie mees, see tüger - minu
kogemata maha ürustatud kepid ära
võttis - minu kübara ära lõhkus -

Moor (enefele). Ja tema jaapad!

Klein. Ehk ta küll mind pimedas vi-
has taga ajab - teie teate ometi, et
tal jelleks mingi sügust põhjust ei ole.
Ma ei tundnud millalgi midagi
muud teie vastu, kui sügavat legu-
pidamist -

Moor (enesele). Mis⁵⁷ ma kuulen? -
See on õmeti naljakas!

Aurelie. Ma tean jeda, mu herra, ja
olen teile sellepärast tänulik!

Moor (enesele). Nii on ju päris woo-
rupe peeglid!

Klein. Lubage mul siis, kui teie kaitse-
ja teid saata! Noored naesterahval
võib reiji pääl kergesti midagi juht-
tuda - on ju kombeta inimesi ole-
mas - ma saan teie kõrval oléma.

(Enesele) Tä naeratab - ma võidan
mängu!

Aurelie. Teil on õigus!

Moor (enesele, liigutatult). Tore noor-
mees!

Klein. Teie, armuline proua, ei
jaa mind valesti mõistma - nagu
teie abikaasa! Võtke minu paku-
mine vastu - see sünnib teema
hääks! (Enesele) Ma olen võitnud!

Aurelie. Teil on õigus - teema pä-
rast võtan ma teie kaitse vastu!

Moor (enesele). See auvameeljus - ma

ei kannata jätta kaarem välja!
(Wajub johlale tagapool - mille juu-
res üks pistol lahti läheb.)

Aurelie. Ah!!

Klein (ennast katkides). Ma olen
juunud -! Ma juun!

Aurelie. Minu mees!

Klein. Tüger! - Aidaku meid ju-
mal! - Meie oleme kadunud!

Moor. Ei, mu lapsed! ma kuulafin
teie juttu jalaja päält - ja näen
ära, kuidas ma teile ülekohut te-
gin! - Fulge mu rinnale: wooru-
lik abikaasa - woorulik noor-
mees! minu rinnale! Koik on
jälle hää!

Aurelie (teina rinnal). Ja: Koik
on jälle hää!

Klein. Koik? - Ja minu leik? -
See on mulle kadunud!

Moor (Aureliele). Meie oleme talle
jälle afemel teina leik afemel - eks-
ole nii, Aureliekene?

Aurelie. Koik, mis ja tahad!

59.
Moor (Kleinile). Minu maja
on tänäpäst päevast jinu oma-
stuelie. Aga, mu jober -

Moor. Wait! Ma tahan jeda
nii! (Täpa Kleinile) Sa jaa
mulle ära ütlemä, kui kergi talle
läheneda püüab -

Klein. Ma valvan teda, kui oma
enefe naest -

Moor. Jeda ma üm - minu olen
täiesti rahustatud!

Klein (enefele). Veel mitte - aga
küll see tuleb!

(Kaelustamine)

stuelie (Moorile). Ja sina lubad
jeda hullu armukadest jätta?

Moor. Ma luban jeda!

stuelie (ahvardab naeratades för-
mega). Pea ka oma jona ja ära
jaa mitte jälle -

Moor ja Klein. Tiigriko!

(Teorües)
